

Sygn. akt III RC 252/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Tczewie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: sędzia Rafał Gorgolewski

Protokolant: staż. Magdalena Podjacka

po rozpoznaniu na rozprawie 26.05.2022 r. w Tczewie

sprawy z powództwa małoletnich L. N. (1) i D. N. reprezentowanych przez przedstawicielkę ustawową H. I.

przeciwko L. N.

o alimenty

I. zasądza od pozwanego L. N. tytułem alimentów na rzecz małoletnich powodów L. N. (1) i D. N. kwoty po 750 / siedemset pięćdziesiąt/ złotych miesięcznie (łącznie 1500 /tysiąc pięćset/ złotych miesięcznie), płatne do rąk ich matki H. I., poczynając od września 2021 roku do 10-go dnia każdego miesiąca z góry, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

II. zasądza od pozwanego L. N. na rzecz każdego z małoletnich powodów kwotę po 1800 /tysiąc osiemset/ złotych, płatne do rąk ich matki H. I. tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

III. obciąża w całości pozwanego L. N. kosztami sądowymi na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Tczewie, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu;

IV. wyrokowi w punkcie I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 252/21

UZASADNIENIE

2 września 2021 r. pełnomocnik H. I. – przedstawicielki ustawowej małoletnich L. N. (1) i D. N. - wniósł przeciwko L. N. pozew o alimenty w kwocie po 750/ siedemset pięćdziesiąt/ złotych miesięcznie na każde z dzieci, to jest łącznie 1500 /tysiąc pięćset/ złotych miesięcznie, płatne do rąk matki począwszy od dnia wytoczenia pozwu. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego na rzecz każdego z powodów.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Dokonano następujących ustaleń faktycznych:

D. N. (lat 9) i L. N. (1) (lat 8) są dziećmi H. I. i L. N.. Decyzją sądu szwedzkiego wyłączna władza nad dziećmi została powierzona matce, która następnie przeniosła się do Polski i na jej terytorium nadal przebywa – bezsporne.

Aktualnie H. I. pracuje jako pomocnik kucharza na podstawie umowy zlecenia z wynagrodzeniem 19,70 zł brutto za godzinę pracy.

Dowód: umowa – k. 216-17

D. N. i L. N. (1) mieszkają z matką w wynajmowanym przez nią mieszkaniu – miesięczny czynsz to 1400 zł, składka na fundusz remontowy 93, 77 zł, zaś dodatkowa opłata za prąd to 60 zł. Opłaty za ogrzewanie, wywóz śmieci i wodę dochodzą do 393 zł. Koszt Internetu to 30 zł miesięcznie. Na wyżywienie każdego z dzieci w domu H. I. wydaje ok. 500 zł, ponadto płaci po 80 zł na obiady w szkole. Koszt przyborów szkolnych to 200 zł, zaś karty miejskiej dla każdego z powodów to 40 zł miesięcznie. Na zakup kosmetyków i środków czystości dla każdego z dzieci potrzebuje ok. 100 zł miesięcznie. Koszt obuwia to ok. 500 zł, a bielizny ok. 100-150 zł rocznie. Aktualnie matka dostaje ubrania wierzchnie dla dzieci od znajomych i nie ponosi z tego tytułu kosztów. Małoletni uczęszczają na naukę pływania, której koszt to 350 zł na kwartał. Na inne rozrywki, zakup zabawek i telewizora H. I. nie ma pieniędzy.

Dowody:

- zeznania Hali Ismail – k. 190-93
- faktury – k. 149-155
- wykaz operacji na rachunku bankowym – k. 155-63
- umowa – k. 170-71
- paragony – k. 172v-87

L. N. z zawodu jest marynarzem, uzyskał patent pierwszego oficera na statku handlowym. W 2014 r., po wybuchu wojny domowej w ojczystej Syrii zrezygnował z pracy na morzu i przez Rumunię przedostał się do Szwecji, gdzie zamieszkuje do chwili obecnej. Pozwany do 2020 r. pracował w fabryce zajmującej się produkcją sprzętu rolniczego jako spawacz, zarabiał wówczas 28.000 koron brutto (22.000 netto). Ponieważ te zarobki go nie satysfakcjonowały, zrezygnował z pracy i przez rok uczestniczył w kursie spawania aluminium, aby podnieść swoje kwalifikacje zawodowe. Po ukończeniu kursu pracy jednak nie podjął. Aktualnie pozwany otrzymuje zasiłek w kwocie 11.000 koron netto, który w całości wydaje na swoje utrzymanie.

Dowody:

- zeznania H. I. – k. 190-93
- zeznania L. N. – k. 219
- certyfikat – k. 124-30

W dniu wyrokowania kurs korony szwedzkiej w Narodowym Banku Polskim wynosił 44 grosze – fakt znany z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano na podstawie wymienionych powyżej dowodów.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania H. I., w których wymieniła wydatki ponoszone na utrzymanie powodów. W części dotyczącej kosztów wynajęcia mieszkania oraz związanych z tym opłat znajdują one potwierdzenie w treści umowy, z kolei koszt uczestnictwa dzieci w nauce pływania potwierdza faktura VAT. Wskazywane w przybliżeniu koszty wyżywienia, środków czystości i ubrań również nie mogą być uznane za zawyżone – wręcz przeciwnie, posiłkując się doświadczeniem życiowym i zawodowym Sądu można je uznać za odpowiadające obowiązującym obecnie cenom, zaś sam fakt ponoszenia przez matkę wydatków na w/w cele potwierdza wyciąg z rachunku bankowego oraz paragony.

Reasumując – w oparciu o zeznania przedstawicielki ustawowej powodów Sąd ustalił koszty niezbędnego utrzymania każdego z nich.

Również zeznania L. N. zasługują na wiarę. H. I. potwierdziła część relacji pozwanego, w której opisał swoją drogę zawodową od marynarza do pracy w fabryce, z kolei wysokość otrzymywanego aktualnie zasiłku potwierdza przedłożony certyfikat. Brak także podstaw do uznania, że L. N. wskazał wysokość ostatniego wynagrodzenia za pracę niezgodnie ze stanem faktycznym. W oparciu o zeznania pozwanego Sąd ustalił więc jego wykształcenie, zawód, ostatnie miejsce pracy, powód, dla którego z niej zrezygnował oraz aktualne dochody i ponoszone wydatki.

Oдно śnie podstawy prawnej rozstrzygnięcia:

Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.io., rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zakres świadczeń alimentacyjnych reguluje art. 135 § 1 k.r.io. - zależy on od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te wyjaśnione zostały przez Sąd Najwyższy w uchwale z 16 grudnia 1987 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 91/86 (OSNC 1988/4/4). Przez „usprawiedliwione potrzeby uprawnionego” rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. „Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego” określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody.

Oceniając możliwości zarobkowe L. N. w pierwszej kolejności należy wskazać, iż sam fakt, że pozwany w chwili orzekania nie pracował i utrzymywał się z zasiłku, nie stanowił podstawy do zwolnienia go w całości z obowiązku alimentacyjnego. Trudna sytuacja materialna i życiowa rodziców nie zwalnia ich bowiem od obowiązku świadczenia na potrzeby dzieci. Rodzice obowiązani są dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 472/15, LEX nr 1960662). Wysokość aktualnych dochodów mogła mieć jedynie wpływ ewentualną modyfikację wymiaru należnych świadczeń - na przeszkodzie ku takiej ewentualności stanął jednak art. 136 k.r.io., zgodnie z którym jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych. Jak wynika z zeznań samego L. N., zrezygnował on z pracy w 2020 r. po to, aby podwyższyć swoje kwalifikacje – po ukończeniu stosownego kursu do pracy już jednak nie powrócił. Wobec powyższego, Sąd był zobowiązany uznać, iż pozwany jest w stanie zarabiać nie mniej, niż otrzymywał od ostatniego pracodawcy – a więc 22.000 koron netto, co odpowiada 9680 zł. Ponieważ swoje aktualne wydatki L. N. wycenił na 11.000 koron, należy przyjąć, iż wykorzystując w pełni swoje możliwości zarobkowania pozwany może łożyć na utrzymanie swoich dzieci bez żadnego uszczerbku dla własnego niezbędnego utrzymania.

Odnosząc się do usprawiedliwionych potrzeb L. N. (1) i D. N. na wstępie wskazać należy, iż miesięczny koszt utrzymania każdego z powodów to od 1460 zł do 1600 zł (w sezonie grzewczym), co odpowiada od 3323 do 3636 koron – przy czym dzieci korzystają z używanych ubrań, zaś ich rozrywki i zajęcia pozalekcyjne ograniczone są do minimum. Na własne utrzymanie pozwany wydaje więc kwotę o połowę wyższą od tej, za jaką łącznie utrzymać muszą się jego dzieci. Tymczasem we wskazanej powyżej uchwale Sąd Najwyższy wskazał również, że dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Wobec powyższego bezsprzeczne jest, iż L. N. co do zasady musi partycypować w kosztach utrzymania małoletnich. Także wysokość żądanych na rzecz każdego z powodów kwot nie może być uznana za zbyt wygórowaną – pozwany będzie bowiem ponosił średnio połowę kosztów utrzymania L. i D. N.. Należy podkreślić, iż ponieważ jedynie matka ponosi aktualnie wysiłek związany z opieką nad małoletnimi – a osobiste starania o osobę uprawnioną do alimentów są tak samo doniosłe i potrzebne, jak środki pieniężne (wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 29 stycznia 2020 r. w sprawie o sygn. akt V RCa 307/19, LEX nr 2785711), więc udział ojca w utrzymaniu powodów mógłby być nawet stosownie wyższy, czego jednak przedstawicielka ustawowa nie żądała.

Reasumując powyższe - Sąd uznał, iż pozwany powinien płacić na rzecz każdego z dzieci alimenty w kwocie 750 / siedmiuset pięćdziesięciu/ złotych. Kwoty takie z jednej strony uwzględniać będzie rzeczywiste i usprawiedliwione potrzeby L. N. (1) i D. N., a z drugiej aktualne możliwości zarobkowe L. N.. Należy przy tym ponownie zauważyć, iż zasądzone kwoty nie odpowiadają wydatkom, jakie pozwany ponosi na własne utrzymanie, wobec czego nie w pełni zrealizowana zostanie zasada, iż koszt utrzymania dzieci wyznacza standard życia rodziców i ich stopa życiowa powinna być równa – orzeczenie alimentów w wyższej kwocie byłoby jednak przekroczeniem granic pozwu i naruszeniem dyspozycji art. 321 § 1 k.p.c. Ustalenie te były podstawą rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I. wyroku.

Zgodnie z dyspozycją art. 333 § 1 k.p.c. Sąd był zobowiązany z urzędu nadać wyrokowi rygor natychmiastowej w części zasądzającej alimenty – co uczynił w punkcie IV.

Oдно śnie kosztów postępowania:

Zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1 k.p.c. L. N., jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest zwrócić przeciwnikom koszty procesu.

W konsekwencji Sąd zasądził na rzecz każdego z powodów po 1800 /tysiąc osiemset/ złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (art. 98 § 11 k.p.c.). Wskazana kwota to wynagrodzenie dla pełnomocnika, w stawce określonej zgodnie z § 4 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Ponieważ pozwany przegrał sprawę, winien także pokryć koszty i opłaty sądowe. Ponieważ ich ostatecznie określenie w chwili wyrokowania nie było możliwe z uwagi na udział tłumacza w ogłoszeniu wyroku, Sąd – na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. – szczegółowe wyliczenie należności pozostawił referendarzowi sądowemu.